

CREA'RT 2009: CATEGORIA JOVE LITERAT - RELAT BREU
PSEUDÒNIM: HADES (David González)
EDAT: 16 ANYS

VIATJAR PERJUDICA SERIOSAMENT LA SALUT

CAPÍTOL I

DIA 2 DE JULIOL, BARCELONA

9:00- M'aixeco de dormir. No ha sonat el despertador. És tard.

9:15- Esmorzo el més de pressa que puc.

9:16- M'ofego a causa d'un tros de *croissant* massa gros.

9:17- Surto de casa en busca d'ajuda. Truco a la meva veïna que és metge i em fa la maniobra de Heimlich *in extremis*.

9:18- Li dono les gràcies, però em diu que ella no fa hores extres gratuïtes i que són vint euros.

9:20- Després d'una breu discussió, no tinc altre remei que donar-li els diners.

9:22- Em vesteixo, em rento els dents i em pentino amb una mica de colònia. Faig tard. Sort que tinc les maletes preparades.

9:25- Espero un taxi. Sembla que precisament avui no es vulguin aturar.

9:30- Comença a ploure.

9:33- S'atura un taxi. Estic tot xop per no portar paraigües i dels esquitxos dels vehicles que van a tot drap.

9:35- Anem de camí cap a l'aeroport entre un tràfic dens. Misteriosament deixa de ploure. Jo tot xop.

9:45- Dóna la sensació que el taxista, que per cert té bastants anys, va lent per poder cobrar més.

9:46- Ens xiulen. El taxi a deu per hora. Els altres conductors ens fan botifarra per la finestreta dels cotxes mentre mencionen la mare del xofer.

9:47- Descobreixo que el taxi no va lent, sinó que s'ha aturat. Li pregunto al taxista el motiu.

9:48- Segueixo esperant resposta.

9:49- Decideixo fotre-li un clatellot a veure si espavila. Li pego. El cap li cau sobre el volant amb violència. Salta l'*airbag*. Valga'm Déu! Li busco el pols.

9:50- No el trobo. Dedueixo que aquest home no és que anés lent a posta, és que li ha agafat un infart conduint pel Cinturó del Litoral.

9:55- Fent el cor fort, l'aparto i engego el taxi. No hi ha temps per cridar una ambulància, primer són les meves vacances. La gent m'aplaudeix, sort que ignoren que porto un mort de copilot.

10:15- Arribo a l'aeroport a dures penes, amb l'*airbag* desinflat i un cadàver al seient del costat.

10:17- Quan baixo del vehicle hi ha uns *guiris* que em diuen que els porti a la "Sagrada Família". Agafo les maletes i els explico que no sóc l'amo del taxi, que li diguin a ell (senyalant al copilot).

10:18- De camí a facturació sento un crit esfereïdor. Accelerero el pas.

10:22- Falta un quart per agafar el vol. Faig cua.

10:30- Segueixo esperant.

10:34- Arriba el meu torn quan de sobte una senyora gran em demana si pot passar al davant, que li fa mal la pròtesis de maluc i que només serà un moment. Li dic que sí, pobra dona.

10:35- Descobreixo que passen l'esmentada senyora i set iaies més. L'INSERSO AL COMPLET.

10:50- Facturo les maletes i corrent cap al control. No hi ha ningú. Quina sort! Pita el detector. Em llevo el rellotge.

10:51- Pita el detector, em llevo el cinturó.

10:52- Pita el detector un altre cop. Maleït siga! A corre-cuita em llevo camisa, sabates i els pantalons.

10:53- Pita el detector. Unes japoneses que hi ha darrere fent cua, vinga fer-me fotos.

10:55- Un agent em diu que passi a una sala i que em llevi els calçotets. Respon que tinc vergonya i que això mai no ho faré. Em diu que és Mosso d'Esquadra. Glup, quina por! Afegeixo que si vol també puc treure-me'l ballant mentre li canto "Els segadors". Em diu que me'l tregui "normal". Ho faig i punt. Se'n riu.

10:56- Descobreix que tenia una xinxeta clavada a la natja dreta. Li dic que era un record dels meus alumnes, que m'estimen molt.

10:05- Entro a un avió una mica cutre. És d'una companyia de baix cost. Els passatgers em miren amb cara de pomes agres. Sóc l'últim.

10:10- Per megafonia diuen que la policia busca a un assassí que ha matat a un taxista i que per això l'avió tardarà en enlairar-se. Agafo el diari i llegeixo dissimuladament. Em suen les aixelles. Semblo el Camacho, ja sabeu, el que fou seleccionador nacional.

13:15- Per fi ens enlairem. Tres hores sense fer res, només assegut en una butaca que sembla una banyera degut a la suor. És un xic incòmode, però ja ha passat tot. Comencen les millors vacances de la meva vida.

CAPÍTOL II

DIA 3 DE JULIOL, VOLANT CAP A MÈXIC

00:05- L'avió sembla un "*mercadillo*". Les hostesses ens ofereixen de tot. Que si cremes, licors, rellotges... Només falta que poguéssim comprar olives i xurros.

00:08- Venen bacallà i olives "La Espanyola", és un *mercadillo* efectivament.

00:10- Intento dormir. Justament m'he assegut al costat de l'únic passatger del vol que ronca i li fan pudor els peus.

00:25- M'he posat taps a les orelles i sense que se n'adonés, li he posat una mica de "Brummel" als peus. Ara sí que puc dormir tranquil.

00:40- Em desperta una gallina. Una gallina? Miro al meu costat i veig una senyora que de mascota porta una gallina en una gàbia. Li comento que si volia una mascota bé podria haver-se comprat un hámster que fa menys soroll. Contesta que s'està rifant una bufetada i que tinc totes les paperetes. Em callo d'immediat.

00:50- Justament quan em torno a dormir, sona la megafonia i diu que ja estem a punt d'aterrar a Mèxic DF.

CAPÍTOL III

DIA 3 DE JULIOL, MÈXIC DF

1:10- Espero les maletes.

1:30- Segueixo esperant les maletes. Tothom ha marxat menys la senyora de la gallina, l'home que roncava a qui ara els peus fan olor a "Brummel" i jo.

1:40- Com dimonis és possible que tardin tant les maletes? L'home que roncava al menys n'ha recuperat una. La resta s'han perdut.

1:45- Reclamem al representant de la companyia. Tot i ser a Mèxic, la persona que ens atén sembla no entendre ni "papa" del castellà. Miro l'etiqueta amb el nom que porta a la camisa: "Wei Wang". Ara ho entenc. Bona idea això de posar en les oficines de reclamacions gent estrangera que no parli el teu idioma. Molt agut.

1:49- Després d'haver-ho intentat cinc mil vegades, el senyor que roncava em diu que tranquil, que ell era empresari, que havia anat a la Xina per negocis varies vegades i que domina l'idioma xinès. Li diu quatre coses incomprendibles a Wei Wang.

1:50- Aquesta li pega un cop de Kung Fu i el deixa estabornit al terra. A saber què li havia dit!

1:53- La dona de la gallina treu el mòbil i de seguida es posa en contacte amb l'oficina central de la companyia.

1:56- Ens comunica que si volem les maletes li haurem de dir a Castro. Li pregunto qui és Castro i em respon que són a Cuba i ja se sap com són enllà. Que ens anéssim oblidant d'elles.

1:57- Espero un taxi fora de l'aeroport. Comença a ploure.

2:10- Sembla Barcelona, em dic.

2:15- Passa un *Jeep* a tota pastilla ruixant-me. Menciono en perfecte català la mare del conductor.

2:16- Baixa el conductor.

2:17- Em fico en el primer cotxe que sembla un taxi i li dic, balbucejant, que em porti a un hotel però que s'afanyi. Per la finestra veig el conductor, amb una camisa del burro català i un *eslògan* sota: Festes Cerdanyola 2005, pegant cops al sostre del cotxe al no haver-me trobat per estovar-me. També és mala sort insultar a un català en català a Mèxic.

2:30- Poc després el taxista es gira i em fa un senyal perquè baixi, li contesto que no veia cap hotel. M'ensenya una pistola i li dic que si vol baixo del cotxe fent cabrioles.

2:31- Un cop a terra em diu que li doni el rellotge, la medalleta d'or, el cinturó i la cartera.

2:32- Li pregunto si m'ho tornarà o serà com les línies aèries, a les que entregues les maletes i no te les tornen. Em pega al cap amb l'arma. Estic inconscient.

7:00- Obro el ulls. Havia perdut el sentit. Una munió de mexicans m'està observant. Amablement em porten a l'hospital.

8:15- Finalitzada la visita, el doctor que m'ha atès em diu que li he d'abonar els honoraris, que allí no hi ha Seguritat Social. Li dic que m'han robat i que no tinc diners.

8:16- S'adona que porto uns *Levi's* i em diu que si li dono no caldrà que li pagui res. M'hi nego. Li pego un cop de puny i surto de l'hospital cames ajudeu-me.

8:17- Sento sirenes. La poli! Encara corro més.

9:35- Ja ha passat el perill. Estic a una plaça molt gran. M'assento al terra i no puc evitar posar-me a plorar pensant en el desgraciat que sóc.

9:36- Un turista *yankee* em dóna 10 dollars. Li dic que no sóc cap indigent.

9:37- Una *yankee* em dóna 10 dollars més. Li dic el mateix que al seu compatriota.

9:55- Porto 60 dollars arreplegats. M'esquinço la camisa per fer més pena.

11:05- Està bé això de demanar almoïna. Aquests americans són uns prepotents però, coi, mira que són generosos!

11:10- Arriba un policia. Li dic que els meus fills estan al carrer i no tenen res de menjar, a veure si s'ho empassa. Respon que allí està prohibit mendicar. Li ofereixo els 60 dollars si fa la vista grossa. Em deté.

CAPÍTOL IV

DIA 4 DE JULIOL, comissaria d'algun districte de MÈXIC DF

12:00- Estic en una cel·la amb quatre "pandillers" i un home ben vestit.

12:05- Aquest em pregunta què he fet i jo li responc que m'he equivocat de viatge, que tenia que haver anat amb la meva iaia a Benidorm amb l'INSERSO i no a aquest maleït país tropical. Els "pandillers" s'han ofès i em miren malament.

12:06- Demano a Déu, a Alà, a Buda que em treguin d'allí aviat, si us plau.

13:00- Un agent em diu que han trobat la meva cartera i que algú ha pagat la fiança. Déu existeix!

13:01- Faig botifarra als "pandillers".

13:06- Firmo uns papers i em donen la cartera. Però està buida!

13:07- Un home que no conec de res m'ha pagat la fiança. Perquè ho haurà fet?

13:09- Després d'una estona parlant em diu que pertany a la Policia Secreta Espanyola i que estic acusat d'homicidi a un taxista.

13:11- Li conto la veritat del que havia passat. No em fa cas. Els "pandillers" se'n riuen de mi amb burletes de tota mena.

13:12- A continuació, l'agent secret m'esposa sense miraments i ens dirigim fins l'aeroport de tornada cap a Espanya.

REFLEXIÓ FINAL: Comprenen ara perquè viatjar em treu de polleguera? Mai més tornaré a sortir de casa per anar enlloc, perquè viatjar perjudica seriosament la salut!